

[Ingvard Dahl.]

rigt indeholder, egner sig efter min mening bedst til drøftelse under en udvalgsbehandling, og jeg skal da først og fremmest anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling og skal ved forhandlingernes slutning stille forslag om, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Anker Lau: Jeg skal kun beskæftige mig med den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, idet det ærede medlem hr. Lorentzen på partiets vegne vil beskæftige sig med sagen under punkt 6. Saneringen af Københavns ældste og usundeste kvarterer er en sag, som ganske umiddelbart kalder på sympatien hos os alle. Såvel sundhedsmæssigt som kulturelt og medmenneskeligt er det af overmåde stor betydning, at et sådant saneringsarbejde bliver gjort og bliver fortsat efter den begyndelse, der skete i 1941.

Det lovforslag, vi i dag behandler, forstår jeg som rummende en isoleret opgave. Det fremgår ganske vist ikke helt klart af titlen, men af den højtærede ministers fremsættelsestale har jeg forstået, at dette lovforslag kun drejer sig om en fortsættelse af saneringen i Adelgade-Borgergade kvarteret, som blev påbegyndt i 1941, men som vi jo allesammen ved måtte standses på grund af de dengang indtrufne begivenheder. Det er en begrænset opgave, der her foreligger, tildels efter særlige regler, men alt i alt dog byggende på den lov, som dette høje ting vedtog den 9. april 1941.

Jeg finder ikke nogen anledning til at gå i detaljer med hensyn til de foreslåede vilkår for byggeriets finansiering; det hører efter min mening hjemme i det kommende udvalg. Men der kunne være grund til herfra, synes jeg, at udtrykke tilfredshed med, at der ikke ved denne lejlighed bliver tale om noget rentetab for staten. Det afgørende spørgsmål for mig er altså ikke, om en sanering skal foretages eller den ikke skal foretages, men derimod valget af det rette tidspunkt og den behandling, man giver — som det ærede medlem hr. Ingvard Dahl kaldte det — de udsanerede lejere.

Københavns kommunes skrivelse af 5. februar 1953 til indenrigs- og boligministeriet synes mig at indeholde nogen tvivl om, at tidspunktet er helt ideelt. Man fastslår heroverfor blot dette, at man anser en sanering nu for at være tvingende nødven-

dig trods den boligmangel, der stadig er til stede, og selvom der vel nok er udsigt til, eller måske netop på grund af, at der er udsigt til en betydelig bedring i den kommende tid.

Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere et par linier af den nævnte skrivelse. Der står i andet stykke:

„Man er klar over, at et tidspunkt som det nuværende, hvor der ikke i København findes nogen boligreserve, ikke er det idelle for foretagelse af en sanering. Men man tør ikke vente længere.“

Og i et senere stykke står der:

„I den således foreliggende situation kan man ræsonnere: der er boligmangel i København. Boligmanglen kan ikke afhjælpes ved Københavns kommunes foranstaltning. Altså kan Københavns kommune intet gøre med hensyn til sanering. Et sådant ræsonnement — hvor logisk det end kan synes — betragter kommunalbestyrelsen imidlertid som uforsvarligt overfor byen og dens indbyggere.“

Man tager altså det standpunkt — og det er muligt, at det er et nødvendigt standpunkt at indtage —, at uden hensyn til den øjeblikkeligt herskende boligsituation er det nødvendigt med denne sanering. Jeg skal ikke umiddelbart bestride denne nødvendighed; men der skabes jo også problemer ved en sanering, ikke mindst for en by som København, hvor der ikke kan opføres boliger af nogen større betydning indenfor kommunens område. Her foretager man altså det, at man sanerer et område og flytter nogle tusind mennesker ud i omegnskommunerne. Dette skaber naturligvis problemer derude, og herved kan man komme ind på tanken om, hvorledes det iøvrigt går med en samarbejdsordning mellem de københavnske kommuner. Jeg er klar over, at det er et stort spørgsmål, som vi ikke kan drøfte her i dag, og som i og for sig måske heller ikke helt direkte kommer dette spørgsmål ved. Men jeg har dog ment, det var rigtigt at nævne det, fordi det jo er et af de spørgsmål, som naturnødvendigt påkalder en løsning også af denne side af sagen i en ikke altfor fjern fremtid.

Vi er formentlig alle klar over, at det er betænkeligt at nedrive huse på et tidspunkt, da der er boligmangel. Men når den højtærede minister fremsætter sit lovforslag nu, må det være udtryk for en optimistisk be-